

Ferkó kezében ma este hát másodszor remegett a kávésbögre és a tartalma mind a kétszer nagyon izlett neki. Mikor a felénél tartott, megállt egy pillanatra.

— Édesapám, ma péntek van és ilyenkor az anyácska mindig meggyújtotta a mécset a Szűz Mária szobra előtt...

Az apa a képre nézett és biccentett a fejével.

— Ha ő meggyújtotta, hát majd meggyújtom én is — mondta és keresett egy üveget és elment olajat venni a boltba.

Zajmus Gyula.

Köszöntő

1. <i>Havas hideg télben
A nagy erdőt jártam,
De nyíló virágot
Sehol sem találtam.</i>	5. <i>Ahogy ott megálltam,
Szomoruan, árván,
Madárdal csendült meg
Havas nagy fa ágán.</i>
2. <i>Csillogó dérköntös
Borul a nagy fákra,
Nyuszi meg a mókus
Utját lopva járja.</i>	6. — <i>Jó anyád ünnepén
Virágot nem leltél?
A legszebbik kertben
Még nem is kerestél!</i>
3. <i>Alszik a patak is,
Nem suttog meséket,
Hótakaró fedi
A mezőt, a rétet.</i>	7. <i>Szived kis kertjében,
Mennyi szekfű, rózsza,
Mind hálavirágok,
Szakits gyorsan róla!</i>
4. <i>Ugyan mit csináljak,
Virágot hol szedjek?
Jó anyámnak vinném,
A legislegszebbet.</i>	8. <i>Le is szakítottam,
Bokrétába szedtem:
Neked nyílt, jó Anyám:
Mind, mind a szívemben!</i>
9. <i>Ezt a kicsi kertet
Jóságod ápolja:
Örömdre nyíljék
Minden kicsi bokra!</i>	

Piroska néni.

A trombita

Vásár volt, országos vásár a faluban. Jöttek a szekerek mindenünnen. Az uton magasra szállt a por.

A faluban, a főtéren állott Krizsán Lajos háza, abban volt füszerkereskedése, amely legnagyobb volt a községben. Apja még tót származásu volt, de Krizsán Lajos bácsi már csak úgy beszélt magyarul, hogy meg sem értette volna a tót beszédet. Meg-

magyarosodott szépen. Első ember lett a faluban, tisztességes, becsületes munkájával.

Ma különösen nagy munkában volt az egész háznép. Még az utcán is álltak az emberek, annyi dolog volt. A kis Krizsán Berci kint játszadozott az udvaron, nem törődött vele most senki. Még az édesanyja is el volt foglalta a boltban, aki máskor rávigyázott.

Berci nagy dologba vágta a fejszáját. Az udvar végében egy nagy bástyát rakott az ösezekből. Elgondolta, hogy ha elkészítette, majd nagy háborút csinál, lebombázza a bástyát is, homokgolyóval.

Egyszer csak trombitaszót hall a háta mögött. Hátranéz, hát látja, hogy Pista jön vadonatúj trombitával a kezében és fujja, ahogy csak bírja.

Pista egy szegény özvegyasszony fia volt és ott lakott az anyjával együtt Berciéknél. A gyermekek együtt töltötték egész gyermekkorukat. Pista jó barátja volt Bercinek és soha, semmi játékban nem ment volna az ellenpárthoz. Mindig a Berci pártján harcolt, ha ütközetre került a dolog.

Bercinek megvillant a szeme, amikor meglátta a trombitát. Szép sárgaréz trombita volt. Régen fájt már a foga ilyen trombitára.

Pista pedig egyre fujta a trombitát, mintha minden örömét azon akarta volna most kidudálni.

— Hol vetted? — kérdezte Berci tágranyilt szemmel.

— Vásárfia.

— Kitől?

— Az édesanyádtól.

— Tőle? Mikor kaptad?

— Most. Bent voltam, segitettem neki a boltban, akkor kaptam. Szép? Eredj be te is, neked is ad biztosan.

— Nem megyek be.

— Miért?

— Csak. Ha rám gondol édesanyám és ha akar valamit adni, akkor hívjon be engem is.

— De sok dolga van ám, ma különösen, egészen tele van a bolt a sok vásárlóval.

— Azért mégis behívhatnának, ha nekem is adni akarnak valami vásárfiát, — mondta Berci s valami fátyol huzódott át a szeme előtt. — Nem akarnak adni, akkor nem is szeretnek engem.

— Valami rossz fát tettél a tüzre? — kérdezte szánakozva Pista.

— Nem csináltam semmi rosszat. De ha neked adtak, nekem pedig nem, akkor nem is szeretnek engem.

— Az nem igaz — vágott szavába Pista. — Édesapád is nagyon szeret, édesanyád meg mindig azt mondja, hogy téged szeret legjobban a világon!

— De nem szeretnek, mert akkor...

— Mert akkor? — kérdezte tovább Pista, — mert akkor... miért nem fejezed be, amit mondani akartál?

— Mert ha szeretnének, tudnák, hogy ha neked adnak egy trombitát, akkor nekem is adni kellett volna.

— Miért nem kérsz az édesanyádtól, bizonyosan venne neked is.

— Hát te kértél? — kérdezte Berci.

— Én nem kértem, mert én nem is kérhetek. Én csak az én édesanyámtól kérhetnék, az pedig olyan szegény, hogy nem tudna venni egy ilyen szép réztrombitát.

— Nahát látod és te mégis kaptál. Szeretted a trombitát?

— Szeretem, — mondta Pista s nagy, meleg szeretettel nézett a gyönyörű trombitára. Aztán Bercire nézett... majd fogta a trombitát, megsimogatta és odatartotta Berci elé:

— Na nesze, itt van, neked adom...

Berci sóváran nézte a fényes jószágot, de dacosan legyőzte vágyakozását.

— Nem kell! Nem nekem vették, hanem neked! A tied! Fújd, ha kedved van hozzá! Na fújd!

Ezt aztán olyan keserű hangon mondta, hogy Pista nem fújta tovább. Hóna alá fogta a trombitát és kiballagott vele nagy busan az utcára. Ott fújta, de valahogy neki sem telt már benne öröme.

Berci meg, amint egyedül maradt nagy bánatával, nekiadta fejét a busulásnak. Hogy őt a szülei nem szeretik. Hát miért is van akkor ezen a világon? Az édesanyja, lám, ennek a szegény, idefogadott fiúnak azonnal vett egy szép vásárfiát, reá meg nem gondolnak, pedig ő is mennyire szeretett volna egy ilyen szép sárgarézt trombitát! Bizonyosan elfelejtették... De nem, hiszen akkor miért vettek Pistának? Mert bizonyosan őt szeretik... Na jó, legyen hát akkor Pista ezentul a fiuk... gondolta el magában nagy busan Berci és elhatározta, hogy nem éli túl ezt a szégyent és világgá bujdosik.

Ott hagyta az épülő várfalat és szomorúan nézett körül az udvaron. Hová menjen? Kerek a világ, merre vegye útját?

A szénapadláshoz oda van támasztva a létra. Megakadt rajta a szeme, aztán gondolt egyet s megindult a létra felé...

— Fölmegyek... ott aztán éhen halok... szomszám halok... végem lesz... akkor aztán szerethetik a Pistát...

Körülnézett. Senkisémet járt az udvaron... Nem vették észre a nagy sürgős-forgásban, hogy fölment a padlásra. Keresztülmászott a szénarakásokon és behúzódott az ersz alá. Itt aztán kiömlött a szíve minden keserve... elpityeredett, hogy ő most meg fog halni... mert őt már senki sem szereti... Fejét lehajtotta a puha, illatos szénára s addig gondolkozott, amíg egyszer csak szépen elaludt...

Jó sokáig volt már odafönt, amikor egyszer csak hangokat hallott az udvaron. Nagy hirtelen azt sem tudta, hol van, hogyan

került ide a szénapadlásra? Majd az öreg kocsis hangját vélte felismerni:

— Nem láttam én a Berci urfit sehol sem. Kint voltam a vásárbán, lovat vettünk. Nem találkoztam vele ott sem...

Berci szíve most nagyot dobbant, bizonyosan őt keresik...

Most meg az öreg Marit hallotta, a ház mögül:

— Itt játszadozott egy darabig az udvarban, ott hátul, a kőrakásnál... aztán én sem láttam többet, igaz, hogy nem is nagyon értem rá vigyázni, merre jár.

Egy másik hang szólt most bele:

— Pista is azt mondta, hogy itt maradt a köveknél, itt akart magának építeni valami várat...

Berci nagy szorongva figyelte a szavakat, mozdult volna is most már, de kíváncsi is volt, mi lesz tovább?

Jöttek, mentek az udvaron. Találgattak mindenfélét:

— Lehet, hogy kimászott a kerítésen, aztán elvitték a cigányok...

Berci most hirtelen sirva fakadt. Eszébe jutott, hogy mi is lenne vele, ha itt kellene hagyni az édesanyját...

De újra hangok ütötték meg a fülét alulról:

— Keressétek, mert én meghalok, ha nem találjátok az én drága Bercikémet! — zokogta valaki odalent. Az édesanyja lehetett csak, ismerte jól a hangját.

Berci most aztán úgy megijedt, hogy mozdulni sem tudott többé. Hogy az édesanyja őt így megsirassa, hogy ekkora fájdalmat okozzon neki, — ezt maga sem gondolta. Szorongva várt egy darabig.

Végre mozgást hallott a padlásfeljárónál. Édesanyja közeledett feléje. Le akart ülni a padlás alatt a kis padra, mert nem bírták már lábai. Lerogyott rá, aztán nem szólt semmit, csak sirt, sirt keservesen.

Berciből is kibuggyant a keserves sirás, zokogás... Nem bírta visszatartani többé, amikor kiáltást hall onnan, alulról:

— Gyorsan! Gyorsan! Menjen fel valaki a padlásra!

Ugy vitték le Bercit ölben, mert egészen tehetetlen volt magával. De szólni sem tudott, hogy mi történt, hogyan történt, csak sirt, sirt nagy lélekből, mintha ez a sirás mosta volna tisztára a lelkét...

Jó időbe telt, amig végre szóhoz jutott és édesanyját átka-rolva ki tudta mondani:

— Hát mégis szeret, édesanyám?... Szeret?

— Ó, te kis csacsi! — nevetett a könnyein át boldogan az édesanya, — hát van olyan édesanya a világon, aki nem szereti gyermekét?

Nem tudom, meddig csókolgatták egymást, még azután, de Berci azóta soha nem akart többé világgá menni, mert érezte, hogy senki sem szereti jobban őt a világon az édesanyjánál...